

věc budoucně jménem přejimatelovým. Pokud zákon žádá, aby se tak stalo způsobem prokazatelným, znamená to tolik, že nestačí snad pouhá ústní úmluva mezi čtyřma očima, již nelze přezkoumati, nýbrž že se vyžaduje, aby ujednání stran, je-li toho třeba, mohlo býti proti každému prokázáno tak, aby nezůstavovalo žádných pochybností a nebylo lze se obávati žádného zatajení nebo zlého úmyslu, jímž by bylo uškozeno někomu jinému (srov. rozh. čís. 12650 sb. n. s.). Že by bylo mezi žalobcem a exekutem Richardem W. došlo k takovému ujednání, nebylo zjištěno. Předpoklad odvolacího soudu, že se nestalo prohlášení, podle něhož by byl exekut Richard W. jako prodávající k žalobci a jeho právnímu zástupci Dr. S. prohlásil, že bude míti zboží nadále jen v komisi, neodporuje spisům, neboť prohlásili žalobce a exekut dne 26. dubna 1932 — tedy dávno po tvrzené koupi zboží žalobcem, — že již před tím bylo mezi nimi ujednáno, že žalobce zatím ponechá koupené zboží u exekuta, a že mu je dal do komisionálního prodeje. Z takového ústního jednání by však ještě neplynulo, že zcizitel (exekut) dal způsobem naznačeným v § 428 obč. zák. najevo svou vůli, že bude napříště držeti věc jménem žalobce.

Čís. 14592.

K § 17 exek. řádu a § 44 zák. o pracovních soudech.

K výlučné příslušnosti exekučního soudu podle § 17 ex. ř. náleží spor propuštěného zaměstnance proti vnucené správě zaměstnavatelově na zaplacení služebních požitků.

Ustanovení § 17 ex. řádu nebylo změněno zákonem o pracovních soudech čís. 131/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. října 1935, R I 870/35.)

Žalobce domáhá se na vnucené správě městské elektrárny v K. zaplacení částky 1123 Kč proto, že byl od 20. dubna 1921 v této městské elektrárně zaměstnán jako úředník vedoucí knihy, že jeho služební poměr vnuceným správcem elektrárny byl vypovězen a zrušen ku dni 30. června 1933 a že vnucený správce se zdráhá vyplatiti žalobci remuneraci za první pololetí 1933 v zažalované výši. **P r v ý s o u d** (okresní soud — oddělení pro pracovní soudy) uznal podle žaloby a **o d v o l a c í s o u d** jeho rozsudek potvrdil.

N e j v ý š š í s o u d zrušil rozsudku obou soudů pro zmatečnost a žalobu odmítl.

D ů v o d y :

Není o tom sporu, že na firmu »městská elektrárna v K.« byla podle usnesení okresního soudu v L. zavedena vnucená správa a že toto exekuční řízení, vedené u okresního soudu v K., dosud trvá. Podle druhého odstavce § 17 ex. ř. přísluší výlučně projednávat i rozhodovat všechny spory za řízení exekučního a z něho vzniklé, pokud v exekučním řádě jiný soud není prohlášen za příslušný k tomu. Vyžaduje tudíž

příslušnost podle tohoto předpisu jednak, by ustanovení exekučního řádu byla zřídlem sporu neb žalobního nároku, jednak, aby exekuční řízení dalo podnět k vymáhání nároku žalobou, by šlo o rozepři, jež byla vyvolána některou skutečností exekučního řízení (sb. n. s. 7592, 12930). Tyto předpoklady byly v této věci splněny, hledí-li se k tomu, že správce přejímá nejen práva, nýbrž i dlužnickovy závazky, že byl tedy povinen dodržeti služební smlouvu povinnou firmou se žalobcem ujednanou a podle předpisu ex. ř. jeho služební platy zapraviti z výtěžků vnučené správy, konečně, že spor vznikl tím, že vnučený správce vypověděl služební poměr žalobcův a že mu v době zrušení tohoto poměru nezaplatil vše, nač žalobce — jako osoba zaměstnaná při podniku vnučené správě podrobenému — prý měl nárok. Šlo tedy o rozepři, která byla vyvolána skutečností za exekučního řízení vzniklou, t. j. zrušením smlouvy vnučeným správcem a tvrzeným nedodržením služební smlouvy žalobcovy, v níž vstoupila vnučená správa, takže tu samo exekuční řízení (činnost vnučeného správce) bylo důvodem žaloby. Na tom, o který právní důvod jest opřena žaloba, nesejde, nýbrž stačí, že důvod tu byl vyvolán takovou skutečností (sb. n. s. 12930). Jde ještě o otázku, zda ustanovení § 17 (2) ex. ř. nebylo změněno zákonem č. 131/31 sb. z. a n. a zda zvláště nepozbylo platnosti §em 44 cit. zák. V tomto směru bylo uvážiti toto: »Zřejmým úmyslem zákonodárcovým bylo, aby u exekučního soudu byly soustředěny veškeré spory za řízení exekučního zahájené a z něho vzniklé a to proto, aby tyto spory rozhodovány byly soudem s poměry dobře obeznámeným rychle, spolehlivě a s náklady pokud možno nejmenšími. Úprava soudnictví ve sporech z poměru pracovního a služebního provedená zákonem o pracovních soudech ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. sledovala cíl, všechny rozmanité předpisy dřívějšího práva sjednotiti ustanovením, že se rozhodování o sporech z poměru pracovního, služebního a učebního pokud možno soustředí u soudů jednotně upravených jak po stránce kompetenční, tak i pokud jde o řízení a proto vytvořiti instituci takovou, která by byla příslušnou — pokud možno — pro všechny tyto spory, aneb aspoň pro největší část sporů. (Zpráva ústavněprávního výboru senátu tisk 352/30.) Již z toho je patrné, že zákonodárce byl si při úpravě soudnictví ve sporech z poměru pracovního toho vědom, že soustředění sporů u zvláštních soudů jednotně upravených nelze dosíci bezvýjimečně a že snaha koncentrační musí ustoupiti, vyžadují-li toho jiné důležité zájmy. Důsledkem toho stanovil zákon čís. 131/31 sb. z. a n. sám různé výjimky ve druhém a třetím dostavci § 1. Naproti tomu ustanovuje § 17 ex. ř. výlučnou příslušnost exekučního soudu pro všechny spory tam uvedené, pokud by jinak podle předpisů exekučního řádu nebyla založena věcná nebo místní příslušnost jiného soudu. Je tedy zřejmo, že přitažlivá moc exekučního soudu, jde-li o případ § 17 (2) ex. ř., převyšuje a zatlačuje příslušnost všech jiných soudů úplně do pozadí, činíc exekuční soud výhradně příslušným bez ohledu na jiná ustanovení o věcné příslušnosti, neustanovuje-li exekuční řád něco jiného. Ustanovení § 44 čís. 131/31 sb. z. a n. tomu nevádí, třebas výpočet ustanovení vydáním tohoto zákona zrušených je pouze demonstrativní, neboť již z výpočtu ustanovení, jež dnem účinnosti zákona pozbyla platnosti, patrné, že zákon tu má na mysli jen poměry normální, kde jde jen o nároky vyvozované ze smluv-

ního poměru ryze pracovního a služebního, nikoli mimořádné poměry, jako při exekuci. Předpisy exekučního řádu neměly býti § 44 zákona o soudech pracovních zrušeny, ježto zřejmě nenáleží k »ustanovením o předmětech tímto zákonem upraveným«. Napadený rozsudek a řízení mu předcházející je tudíž stíženo zmatkem podle § 28 čis. 3 zákona čis. 131/31 sb. z. a n. a § 477 čis. 3 c. ř. s., k němuž bylo hleděti z úřadu (§§ 471 čis. 7, 477, 513 c. ř. s. a § 35 zák. čis. 131/31 sb. z. a n.).

Čís. 14593.

K § 56 zákona čis. 154/34 Sb. z. a n.

Výpověď danou přede dnem účinnosti zák. čis. 154/34 Sb. z. a n. jest posuzovati podle ustanovení dosavadních, i když výpovědní lhůta se končí již za účinnosti nového zákona (čis. 154/34 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 4. října 1935, Rv I 1060/35.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalované firmy od roku 1905 jako obchodní pomocnice. Dopisem ze dne 10. července 1934 byla jí dána žalovanou podle § 20 zák. čis. 20/10 ř. z. výpověď ke dni 30. září 1934, již žalobkyně dopisem ze dne 27. září 1934 nevzala na vědomí, poukazujíc na to, že podle § 31 odst. 2 lit. c) zákona ze dne 11. července 1934 čis. 154 sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti dnem 19. srpna 1934, má nárok na pětíměsíční lhůtu výpovědní. Žádá proto na žalované jednak plat za dobu od 1. října 1934 do 28. února 1935 a jednak náhradu za čtvrtý týden dovolené, kterou již nemohla nastoupiti pro neoprávněné zrušení služebního poměru. Žaloba na náhradu služebního platu za pětíměsíční výpovědní lhůtu podle zákona čis. 154/34 sb. z. a n. byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Pro posouzení věci jest rozhodující, zda výpovědi danou žalovanou firmou žalobkyni dne 10. července 1934 ke dni 30. září 1934 podle § 20 zákona čis. 20/10 ř. z. byl zrušen její služební poměr, když zatím dne 19. srpna 1934 nabyl účinnosti nový zákon ze dne 11. července 1934 čis. 154 sb. z. a n. o pracovním poměru soukromých úředníků, obchodních pomocníků a jiných zaměstnanců v podobném postavení (zákon o soukromých zaměstnancích), podle něhož by žalobkyně měla nárok na pětíměsíční lhůtu výpovědní (§ 31 odst. 2 lit. c) dotčeného zákona), ježto jest nesporno, že byla zaměstnána u žalovaného déle než dvacet roků. Podle § 56 zákona čis. 154/34 sb. z. a n. platí ustanovení nového zákona, pokud jsou pro zaměstnance příznivější a pokud práva jimi zaměstnancům přiznaná nemohou býti smlouvou zkrácena ani zrušena, s výjimkou §§ 45 a 46 i pro pracovní poměry, které trvají v den účinnosti nového zákona. Předpis ten neřeší výslovně případ, zda a jak nový zákon se dotýká služebních poměrů již před jeho účinností vypovězených. Výpověď pracovního poměru jest jednostranný projev — v souzené věci zaměstnavatele —, že pracovní poměr po uplynutí výpovědní lhůty se skončí. Uplynutím lhůty končí tedy pracovní poměr, aniž mu-